

Kvindens Stilling i Ægteskabet.

Det kunde kanske synes ubetimeligt at komme med nogen Imødegaaelse af Dr. C. N. Starckes Artikel med ovenstaaende Overskrift saa sent som et halvt Aar efter dens Offentliggjørelse. Men for det første har jeg selv først sent i Fjor Høst faaet vide om den og Anledning til at se den, og for det andet forekommer dens Tendens mig at være af saa farlig Art, at det har staaet for mig næsten som en Pligt for de skrivende Medlemmer af Samfundet, der ikke er enige med Dr. S., udtrykkelig at tage til Gjenmæle. Af Indholdsfortegnelsen i „Kvinden og Samfundet“s sidste Nr. for 1889 ser jeg, at der allerede har staaet en Artikel i samme Anledning. Jeg har ikke læst denne, ved ikke en Gang, om den er for eller imod Dr. S.; men jeg vil kun faa Lov til paa Forhaand at sige, at om der hos mig skulde forekomme Gjentagelse af et eller andet Argument, som har været taget med i denne foregaaende Artikel og dér kanske bedre fremhævet, end jeg har kunnet gjøre det, saa er Gjntagelsen ufrivillig.

Dr. Starcke gaar til Værks paa følgende Maade: han søger først det grundlæggende Moment i Ægteskabet og finder, at dette ligger i de fælles materielle Interesser. Ganske vist indrømmer han, at ogsaa andre Momenter gjør sig gjældende; men disse bliver for ham kun Accessorier, Tillægsbestemmelser, der paa forskjellig Maade flyder af det grundlæggende Forhold. „Grundlaget for Ægteskabet er det gjensidige Forsørgelsesforhold, den gjensidige Hjælp for at stille Sulten“,*) er Dr. S's Udtryk. Naar han saaledes har fundet Grundlaget, søger han Ægteskabets Idé og bestemmer denne som „fuldstændigt Fællesskab“; efter at have fundet disse to Punkter gaar han saa, i Fortrøstning til den Sats, at naar en ret Linie er bestemt i to Punkter, saa er den bestemt i hele sin Længde, uforfærdet løs paa Hovedformaalet for sin Undersøgelse, som han formulerer saa: „Hvorledes kan vi ad Lovgivningens Vej**) bedst føre Udviklingen ind paa saadanne Veje, at Kvindens Stilling vil stige i ideel Værdi og Ægteskabet samtidig befæstes, saa det bliver en varig og lykkebringende Forbindelse?“

Sammenligner man Ægteskabets Udviklingsgang med en ret Linje, saa mener naturligvis hverken Dr. S. eller jeg eller noget andet Menneſke, at dette skal opfattes bogstavelig om hvert Punkt paa denne Udviklingslinje; Meningen er selvfølgelig, at Udviklingens Retning altid gaar i samme Linje. Men selv saaledes formuleret kan Sammenligningens Korrekthed være Tvivl underkastet; en Undersøgelse heraf vil falde sammen

*) Udhævet af mig.

**) Udhævet af mig.